

Pe aripi de vultur

Identitate

Nr.7
2021

4

O întâmplare cu
pești

22

Născut de două
ori

25

Al doilea Om

	Hrană pentru suflet	
	O întâmplare cu pești	4
	Identitate divină	16
	Mărturii	
	Cartea din ascunzătoare	8
	Născut de două ori	22
	Studiu biblic	
	În Hristos și Hristos în voi	11
	Al doilea Om	25
	Din prezent	
	Cartea de identitate de gen.....	14
	Poiema	20
	Concurs biblic	
	.....	24
	Vestea Bună	
	Adevărata viață	28

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme;
© AdobeStock: pag. 1, 4, 7, 10, 11,
13, 14, 16, 19, 20, 22, 25, 26, 28

Echipa de redacție:

Andreea Sima, Monica Drăgan,
Camelia Tașbac, Sara Ion, Rodica
Drăgan, Lucian Frățilă, Teodor
Cernat, Robert Ion, Alexandru Savu,
Emanuel Munteanu

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
www.clickbible.org

Ne bucurăm că am reușit, cu ajutorul Domnului, să tipărim o nouă ediție a revistei pentru tineri. După ce am publicat “*Timpul*”, ultimul număr din anul 2020, era timpul să reluăm această lucrare. :)

Avem încredere că tema *identității*, care face obiectul următoarelor pagini, are o relevanță specială pentru adolescenți și tineri, aflați în plin proces de dezvoltare a personalității. Lumea în care trăim este supusă unor schimbări radicale legate de perceperea și afirmarea identității. Un exemplu grăitor se referă la binecunoscuta întrebare cu care erau întâmpinați cei care trăiau la sat: “Da’ tu al cui ești?” Iar răspunsul venea repede: “Al lui Florea, de peste deal”. Dovedirea apartenenței la o familie era absolut necesară pentru o identificare corectă și sigură. Pe de altă parte, un copil de o altă naționalitate decât cea română, căruia m-am adresat cu numele de familie, m-a privit drept în ochi și mi-a spus cu seninătate că nu îl cheamă “Smith”, ci “Robert”. Fusesse învățat că individualitatea îl definește cel mai bine.

Fără pretenția de a acoperi un subiect atât de amplu, am inclus câteva articole care abordează identitatea online, de gen, religioasă și creștină. Biblia vorbește în detaliu despre ADN-ul nostru “spiritual”, ceea ce ne definește în mod unic pe noi, creștinii. Cine este “*în Hristos, este o creație nouă*” (2 Corinteni 5:17). Perspectiva biblică asupra identității ne oferă autenticitate, siguranță și statornicie într-o lume a falsului, a îndoielii și a instabilității.

Oare se poate naște cineva de două ori? Ce legătură au peștii, buletinul de gen, “poiema” și al doilea Om cu subiectul nostru? Dorim ca citirea numărului actual să așeze piesele acestui “puzzle” în mintea noastră și să fim binecuvântați prin înțelegerea și acceptarea planului minunat al lui Dumnezeu cu noi.

Echipa de redacție

O întâmplare cu pești – Identificarea lui Hristos cu poporul Său

(Scurte gânduri asupra
textului din Matei 17:24-27)

“Mergi la mare și aruncă o undiță și ia primul pește care vine; și, deschizându-i gura, vei găsi un stater; ia-l și dă-li-l lor pentru Mine și pentru tine”.

Unele dintre cele mai profunde lecții din viața lui Simon Petru, ca ucenic al lui Hristos, au avut legătură cu pescuitul (vezi Luca 5:1-11; Ioan 21:1-8). Petru era pescar de meserie, iar Domnul Isus a folosit lucrul cu care ucenicul Său era familiarizat, cu scopul de a-l învăța. Relatarea din Evanghelia după Matei, capitolul 17, se referă tot la pescuit, însă de data aceasta se menționează un cârlig, nu o plasă,

iar punctul central nu este peștele; accentul este pus pe ceea ce se găsește în gura peștelui, rezultând o lecție minunată despre identificarea plină de har a lui Hristos cu poporul Său.

Un alt punct de remarcat este faptul că evenimentele acestei povestiri sunt declanșate de o întrebare a dușmanilor lui Hristos către Simon Petru, care atrage o întrebare a lui Petru, pe care acesta nu apucă să l-o adreseze Domnului. Ca răspuns la întrebarea neexprimată a lui Petru, Domnul pune El însuși o întrebare ucenicului Său încurcat. Știu că sună con-

fuz, dar totul devine clar odată ce am citit povestirea. Este interesant de observat în Evangheliilor importanța care se dă întrebărilor lui Petru. Acesta are multe întrebări, iar diferitele răspunsuri ale Domnului la întrebările ucenicului Său ne descoperă multe adevăruri – mulțumim lui Dumnezeu pentru că Petru pune multe întrebări!

Întrebările lui Petru sunt o oportunitate pentru Domnul de a introduce multe din învățăturile Noului Testament, adevăruri pe care le auzim pentru prima oară. Adevărul Evangheliei nu este însă introdus numai prin întrebările puse de Petru, ci și prin afirmațiile, mărturisirile, eșecurile, nedumeririle și greșelile lui impulsive. Aceasta nu este nicidecum o critică a marelui apostol. Duhul Sfânt a consemnat aceste detalii despre slujitorul Domnului spre folosul nostru. Petru trebuie să fi fost un om cu inimă foarte largă, cu suflet cald și personalitate plăcută, de care oamenii s-ar fi simțit imediat atrași – și sunt convins că s-ar bucura ca noi să învățăm din numeroasele sale întrebări și greșeli.

Relatarea pe care urmează să o studiem se găsește la Matei 17:24-27. Această povestire, care îl are pe Simon Petru drept perso-

naj principal, abordează subiectul “taxei pentru templu”. Petru a fost întrebat de către administratorii de la templu: “Învățătorul vostru nu plătește taxa templului?” Autoritățile religioase din Israel puneau uneori întrebări ucenicilor în încercarea de a-L ataca pe Domnul Isus Hristos în mod indirect. Acesta a fost unul dintre acele momente. Petru, dornic ca Domnul Său să fie văzut ca un bun evreu, a răspuns în grabă la întrebarea lor cu un “Ba da” hotărât. Cu toate acestea, realitatea era că el nu știa cu adevărat răspunsul. El a răspuns afirmativ probabil pentru că nu voia ca Domnul Său să apară într-o lumină proastă. Petru nu a trebuit să aștepte mult pentru a afla răspunsul corect. Domnul Isus Hristos știa gândurile lui Petru și ceea ce se întâmplase între el și liderii religioși. Petru abia aștepta să rămână singur cu Domnul pentru a-L întreba dacă El a plătit taxa pentru templu. Dar, venind împreună în casă, chiar înainte ca Petru să poată spune ceva, Domnul “i-a luat-o înainte”. Ca Domn Atotștiutor, El cunoștea toate lucrurile. Înainte ca Petru să-l adreseze întrebarea, Hristos a întrebat în locul lui: “Împărații pământului de la cine primesc vamă sau taxă? De la fiii lor, sau de la străini?” Petru a răspuns

corect : “De la străini”. În general, Petru era cel care punea întrebările, dar acum Domnul Isus a fost Cel care a întrebat. Explicația Domnului a fost : “Deci fiii sunt scutiți”, dar, pentru a nu-i ofensa pe ceilalți, El a adăugat: “Petru, trebuie să mergi la pescuit”. El l-a îndrumat pe Petru: “mergi la mare și aruncă o undiță și ia primul pește care vine; și, deschizându-i gura, vei găsi un stater; ia-l și dă-li-l lor pentru Mine și pentru tine” (Matei 17:27).

Pentru Mine și pentru tine

Semnificația acestui aspect este pe cât de clar, pe atât de profund. Hristos, Fiul marelui Împărat (Matei 5:35), îl identifică pe Petru cu Sine ca fiu. Atunci Hristos, Domnul creației, a furnizat suma exactă pentru impozitul templului din gura unui pește. De fapt, valoarea monedei era exact suma potrivită pentru a plăti acest impozit pentru două persoane! El știa unde să găsească un pește care avea bani în gură, cu suma potrivită pentru două persoane; mai mult, El a îndreptat în mod miraculos peștele către undița lui Petru. Domnul Isus Hristos, plin de har, S-a identificat în mod minunat cu Petru în această împrejurare, spunând: “pentru Mine și pentru

tine”. Această lecție nu a fost doar pentru Petru, ci și pentru noi. Noi suntem fii și suntem liberi (Galateni 3:26)! El este Fiul întâi-născut și El ne face fii prin Duhul înfierii (Galateni 4:5-6; Efeseni 1:5; Romani 8:29). Astfel încât, chiar înainte de a ne transforma în chipul Său la înviere, suntem identificați în prezent cu El: “Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17). Minunat adevăr!

Cu toate acestea, există o altă lecție importantă pentru noi: trebuie să ne folosim libertatea pentru gloria Domnului. Petru avea să scrie mai târziu despre aceasta în prima sa epistolă, spunând că, atunci când este vorba de autoritățile acestei lumi, avem libertate, dar ar trebui să ne supunem “oricărei instituții omenești pentru Domnul... ca fiind liberi, dar nu având libertatea ca învelitoare a răutății” (1 Petru 2:13-16).

Această povestire a monedei din gura peștelui nu se găsește în celelalte Evanghelii, fiind întâlnită doar în Matei. O temă interesantă a Evangheliei după Matei este modul în care Domnul dorește să Se identifice pe Sine cu noi. În Matei îl vedem pe Hristos “cu noi” ca Dumnezeu (1:23); purtând

jugul împreună *cu noi* ca Învățător (11:29-30); în “*mijlocul*” nostru când ne strângem în numele Lui (18:20); și “*cu voi în toate zilele... până la sfârșitul veacului*” ca Domn Înviat (28:20). Acest accent poate fi văzut în mod clar în pasajul pe care l-am analizat, în cuvintele lui Hristos către Petru: “pentru Mine și pentru tine”.

Domnul dorește să fie identificat cu poporul Său — ce har! Rezumând această experiență unică și interesantă din viața lui Petru, putem învăța minunata lecție conținută în cuvintele: “**pentru Mine și pentru tine**”.

Brian Reynolds

Cartea din ascunzătoare

Roțile trenului s-au oprit cu un scârțâit asurzitor. Apunea soarele când am coborât din tren cărând un cuțar mare de lemn în care depozitasem toate lucrurile necesare pentru un an și jumătate. Prima parte a călătoriei se încheiase.

În anul 1968 am ajuns la Someșeni, o unitate de transmisiuni de lângă Cluj, unde urma să fac stagiul militar. Aveam doar nouăsprezece ani și încercam sentimente contradictorii. Pe de o parte, eram plin de o bucurie pe care simțeam că nimeni nu mi-o poate răpi. Totul a început la vârsta de paisprezece ani, când, împreună cu alți tineri, am mers în vizită la un prieten în vârstă din Chitila. Acolo am auzit mărturia convertirii lui Iosif Mă-

răcine și am decis să mă întorc la Dumnezeu și să-L slujesc pe Domnul Isus. Am devenit copilul Lui și eliberarea de trecutul meu vinovat mi-a umplut inima de pace și de încredere. Pe de altă parte, eram singur și nu știam ce-mi rezervă viitorul pentru perioada de instrucție militară.

Mi-am încleștat mâna pe mânerul aspru al valizei și am intrat pe poarta unității.

În dormitorul în care fusesem repartizat erau înghesuite aproape șaptezeci de paturi. Eu am fost inclus imediat între "pifani", adică nou-veniții aflați în stagiul I de armată. În această calitate trebuia să spălăm temeinic podeaua dormito-

rului înaintea raportului de la ora 6 dimineața. Seara, toți ne spălăm hainele, iar apoi dormeam pe ele ca să le uscăm și să avem pantalonii "călcați" la dungă.

Am început să mă rog în șoaptă în fiecare seară, iar dimineața mă trezeam înaintea colegilor mei ca să citesc pe furiș din Evanghelia după Ioan. Ascundeam cartea imediat ce începea învierea de la ora 5. Însă nu după mult timp am fost descoperit. Un caporal m-a văzut citind Evanghelia sub pătură, mi-a smuls cartea din mână și a dat-o maiorului de gardă. Acesta m-a scos înaintea batalionului și a strigat:

— În unitatea noastră au apărut învățături religioase sectante, însă nu vom accepta lucrul acesta! Prin urmare îl vom pedepsi pe soldatul Savu Alexandru pentru cărțile introduse în unitate.

Nu mi-a fost teamă de pedeapsa care va urma. Știam că Domnul Isus este cu mine. Caporalul care mă pârâse a fost desemnat să îmi aplice măsura disciplinară. A trebuit să fac instrucție pe un deal din apropierea cazarmii. Plouase abundant câteva zile la rând, iar pământul se transformase într-un noroi moale și alunecos. Caporalul mi-a ordonat să urc și să cobor

dealul târându-mă pe coate și în genunchi. Am executat comenzile fără comentarii. Când am ajuns în dormitor, obosit și murdar, am început să spăl și "să calc" hainele militare pentru a doua zi.

Dumnezeu nu m-a lăsat pradă descurajării și a lucrat în felul Lui minunat și am putut să citesc în continuare Cuvântul Său. Comandantul unității a aflat că sunt proiectant și m-a chemat la el în birou să ajut la redactarea documentelor și a hărților oficiale.

Ori de câte ori mergeam în biroul superiorului meu, înainte de începerea programului, luam cu mine Noul Testament din care citeam și apoi mă rugam. Când auzeam pași pe hol, ascundeam repede cartea între cuier și perete. Uneori, luam cartea din spatele cuierului ca să citesc și în dormitor, când nu era nimeni înăuntru, sau dimineața devreme. În timpul verii am ascuns același Nou Testament în sobă, un loc care s-a dovedit a fi foarte sigur.

Dintre toți soldații din unitate eu primeam cele mai multe scrisori, două sau trei la câteva zile. Maiorul R. a intrat la bănuieli și m-a chemat în biroul lui, știind că sunt credincios. Mi-a cerut să divulg numele celui care îmi tri-

mitea atâtea scrisori, deoarece nu se semna niciodată, iar sub timbru erau scrise de fiecare dată doar niște cifre.

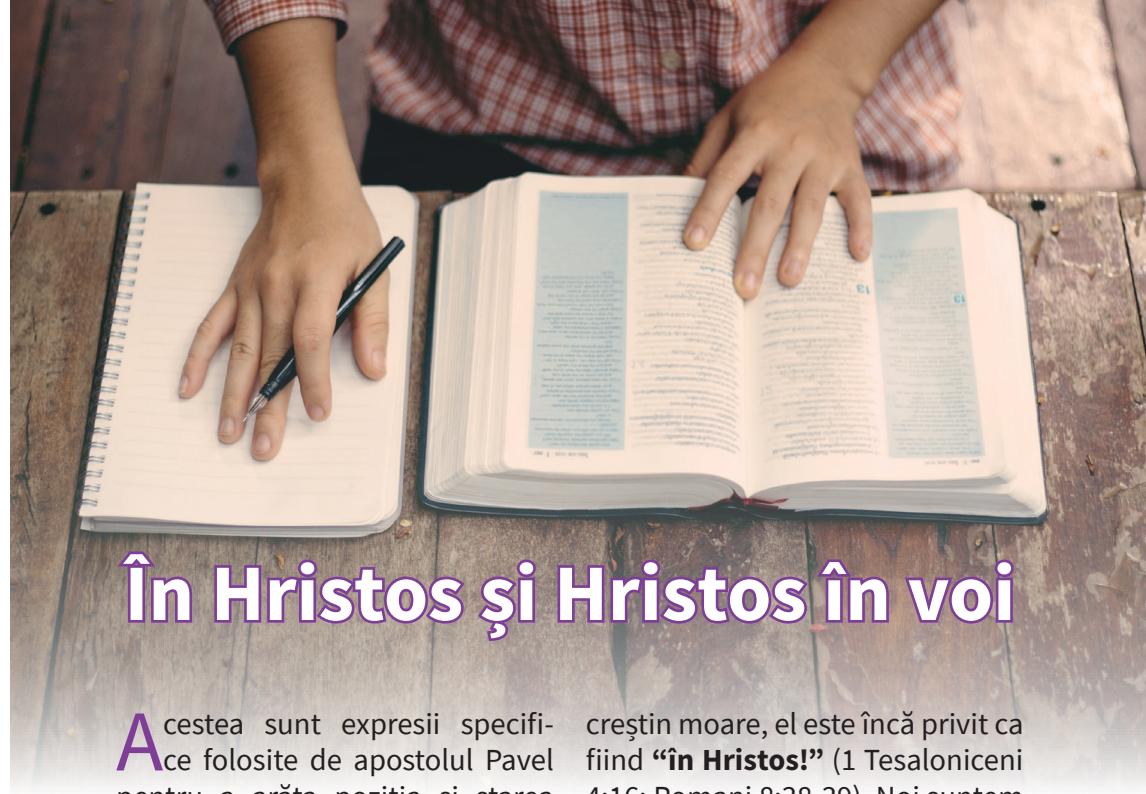
Nu am vrut să-i spun numele Expeditorului, doar am menționat că este vorba de un prieten care are aceeași credință cu mine. Acest frate îmi trimitea imnuri creștine pe care eu le transcriam chiar și atunci când eram în cancelaria comandantului.

Maiorul R. m-a amenințat că îi va informa pe cei de la locul meu de muncă din București despre convingerile mele religioase. Și s-a ținut de cuvânt! Când m-am întors la serviciu, am fost chemat în

biroul 101, aparținând secretarului de partid. În urma discuției avute am fost mutat disciplinar în altă secție. Acolo am lucrat mult timp la planșetă într-un colț, separat de colegii mei, drept sancțiune pentru mărturisirea credinței mele în Isus Hristos.

Îi îndemn pe tinerii credincioși să prețuiască mult Cuvântul lui Dumnezeu, care este acum la îndemâna tuturor. Să îl citiți zilnic și să vă hrăniți cu el! Numai atunci veți fi fericiți cu adevărat și veți putea rămâne credincioși Domnului Isus și lucrării Lui!

Alexandru Savu (ed.)
(interviu Alexandru Savu Sr.)

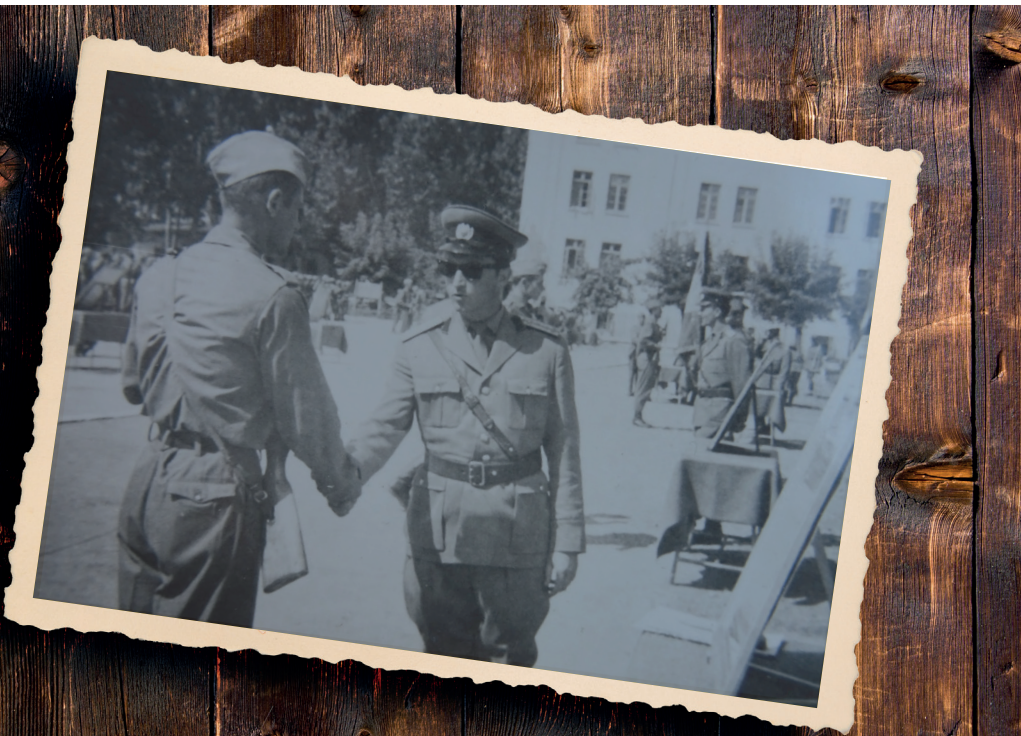
În Hristos și Hristos în voi

Acestea sunt expresii specifice folosite de apostolul Pavel pentru a arăta poziția și starea creștinului.

“**În Hristos**” este un termen pozițional care indică legătura creștinului cu Hristos exact în poziția de favoare în care El se află înaintea lui Dumnezeu. Literalmente, înseamnă a fi “*în poziția lui Hristos înaintea lui Dumnezeu*” (Romani 6:11, 23; 8:1, 39, etc.). Acest loc ne-a fost asigurat prin învierea lui Hristos din morți și înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu ca Om glorificat. Este o poziție care aparține fiecărui credincios în Domnul Isus Hristos, indiferent de starea sufletului său, deoarece poziția creștinului înaintea lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Chiar dacă un

creștin moare, el este încă privit ca fiind “**în Hristos!**” (1 Tesaloniceni 4:16; Romani 8:38-39). Noi suntem cei “**mulți frați**” ai Săi tocmai prin legătura noastră cu El în calitate de Cap de rasă al noii creații (Romani 8:29; 2 Corinteni 5:17). Astfel, termenul indică poziția specială pe care o au creștinii, pe care sfinții din Vechiul Testament nu o aveau, deoarece în vremea lor Hristos nu venise încă și nici nu se înălțase la cer ca Om glorificat. De fapt, se spune că toate binecuvântările noastre specific creștine sunt “**în Hristos**”.

“**Hristos în voi**” este un termen pe care mulți creștini l-au înțeles greșit. Aceștia cred că semnifică faptul că Hristos locuiește personal în ei. Prin urmare, auzim

adesea afirmații precum, “Hristos locuiește în mine” sau “Isus trăiește în mine!” Deși este adevărat că o Persoană divină locuiește în cel credincios, nu Hristos locuiește în noi, ci Duhul Sfânt (Ioan 14:17; Faptele Apostolilor 5:32; Romani 5:5; 1 Corinteni 6:19; 1 Tesaloniceni 4:8; Iacov 4:5; 1 Ioan 3:24). Faptul că evangheliștii moderni au făcut populare fraze precum: “Deschide-ți inima și lasă-L pe Isus înăuntru” și “Roagă-L pe Isus să vină în inima ta”, etc. nu a fost deloc de ajutor în înțelegerea acestui adevăr. Scriptura nu susține ideea că există două Persoane divine care locuiesc în creștin. Este adevărat că El este omniprezent (un atribut al divinității) și că se află pretutindeni în duh, dar El locuiește ca persoană în propriul Său trup omenesc glorificat în cer.

Numite pasaje din Scriptură afirmă: **“Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”** (Galateni 2:20). **“Hristos în voi, speranța gloriei”** (Coloseni 1:27). **“Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu, rămâne în**

Mine și Eu în el” (Ioan 6:56). **“În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și eu în voi”** (Ioan 14:20).

Aceste pasaje nu se referă la faptul că Hristos ar locui personal în credincioși, deși este de înțeles cum cineva ar putea trage o concluzie greșită din acestea. Mai degrabă ele se referă la o stare subiectivă a credincioșilor, care rezultă din faptul că ei au viața lui Hristos. Versetele menționate afirmă pur și simplu că avem însăși viața și natura Lui în noi și, prin urmare, trăsăturile Sale morale pot fi formate și manifestate în noi de către Duhul (2 Corinteni 3:18). Prin urmare, Hristos este în noi din punct de vedere moral, dar nu ca persoană. Coloseni 1:27 se referă la aceasta într-un sens colectiv – fapt exprimat prin “voi” (în versiunea engleză a Bibliei – KJV).

Comentând acest verset, W. Kelly a spus: “Este viața lui Hristos în noi în manifestarea deplină a caracterului său de înviere” (Comentarii asupra Epistolei către Coloseni, p.108). Un alt comentator a spus: “În Coloseni ni se prezintă taina “Hristos în voi, speranța gloriei” ca aceea al cărei efect prezent este reproducerea trăsăturilor lui Hristos în națiuni”

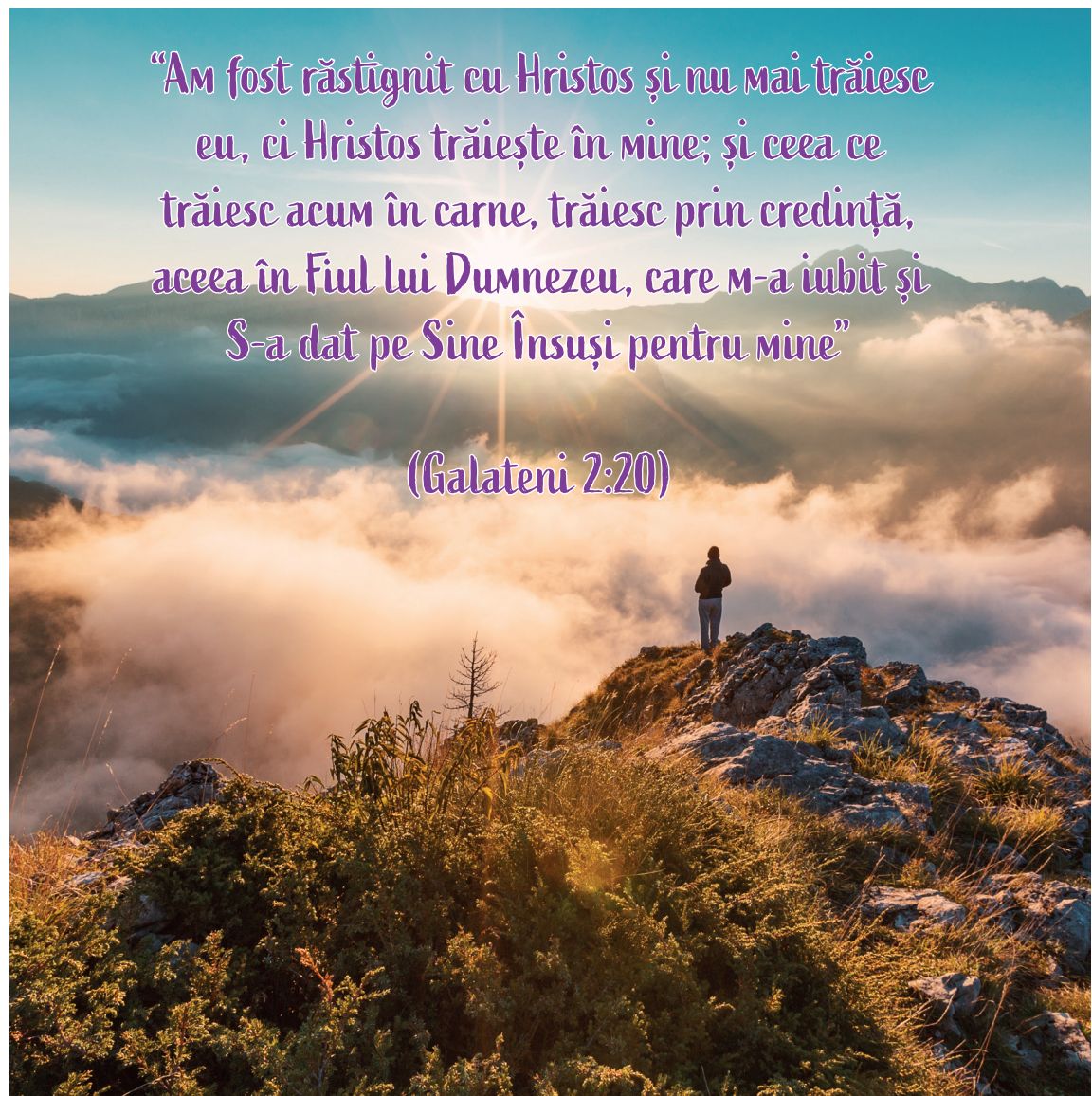
(Lucruri prețioase, vol. 3, p. 201). Prin urmare, Hristos este cu noi în duh — fiind o Persoană omniprezentă (Matei 18:20; 28:20; Evrei 13:5), dar El nu locuiește în noi personal, așa cum locuiește Duhul Sfânt.

Bruce Anstey, “Definiții doctrinare”

(publicat cu acordul Bible Truth Publishers, SUA & Christian Truth Publishing, Canada)

“Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”

(Galateni 2:20)

Cartea de identitate de gen

Cine sunt eu? Ce sunt eu? Al cui sunt, de unde vin și încotro mă îndrept? Care este valoarea mea și cine o prețuiește? Sunt doar câteva întrebări importante la care ar trebui să știm să răspundem. În realitate însă, din ce în ce mai mulți tineri sunt conștiziți în legătură cu aceste întrebări.

La 14 ani primim buletinul sau cartea de identitate. Dacă privești două buletine diferite observi că sunt similare. În cartea de identitate nu scrie, pentru că nu contează, cine este bogat și cine este sărac, cine are școală mai multă sau mai puțină, cine este mai sănătos sau mai puțin sănătos. Nu aceste lucruri ne definesc pe noi.

Pentru statul român identitatea unui om este dată de nume, sex, data și locul nașterii și de numele părinților. Trebuie să menționez că astăzi se fac presiuni ideologice încă din clasele primare pentru diferențierea sexului de gen, ca și cum n-ar fi același lucru. Felul în care am fost creați trebuie să ne determine identitatea și să ne modeleze gândirea, ni-

cidecum invers. Când gândirea noastră coruptă ne determină identitatea, vom ajunge să considerăm firesc să remodelăm și să corectăm ceea ce a "greșit" Dumnezeu. Ce eroare! Aceasta este una dintre tragediile lumii în care ne mișcăm astăzi. "Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite" (Romani 1:28).

Primul lucru pe care trebuie să-l învățăm în legătură cu identitatea noastră este că în fața guvernului și a Lui Dumnezeu, aceasta nu este dată de ceea ce avem, ci de ceea ce suntem și cui aparținem. Eu sunt fiul lui Gheorghe, fiul lui Alexandru... "fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu" (Luca 3:38).

Al doilea lucru important de învățat este că, în societate, identitatea noastră are două componente: prima este formată dintr-o serie de lucruri de neschimbat, iar a doua de niște lucruri dobândite, cum ar fi educația sau poziția socială.

Identitatea sub asediu!

Astăzi tinerii trăiesc sub asaltul ideologic care vizează identitatea copiilor și adolescenților și poartă numele de "identitate de gen" sub umbrela educației sexuale, care se va preda în școală. Strategia lui Satan este să strecoare îndoiala în inimă, în domeniul lucrurilor de neschimbat, și să-l facă pe om să creadă că poate fi ca Dumnezeu, că va cunoaște binele și răul și că el, omul, poate decide și în privința lucrurilor de neschimbat din propria viață.

Iată câteva dintre lucrurile de neschimbat pe care le-a hotărât Dumnezeu pentru noi: **sexul, familia în care ne-am născut, țara și timpul în care trăim și felul în care arătam.** Acestea sunt atribuțiile Creatorului.

"parte bărbătească și parte femeiască i-a creat" (Geneza 1:27).

"... le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor" (Fapte 17:26).

"Tu mi-ai întocmit răunchii, Tu m-ai țesut în pântecele mamei mele" (Psalmul 139:13).

Când Satan reușește să producă nemulțumire și răzvrătire față de unul dintre aceste lucruri de neschimbat, atunci începe dezastrul pentru un tânăr. Dumnezeu ne-a creat mai înalți sau mai scunzi, cu ochi căprui sau albaștri, români sau germani, bărbați sau femei. Însă astăzi, copiii sunt învățați de mici că nu Dumnezeu hotărăște sexul tău,

ci faptul că tu îl poți stabili singur. Li se oferă tratament și acces gratuit la operații doar ca să își ducă "visul", a se citi "coșmarul", la îndeplinire. Sfârșitul unui astfel de drum este disperarea, mutilarea trupului, depresia și uneori sinuciderea. De unde a plecat totul? De la nemulțumirea cu ceea ce a dat Dumnezeu.

Când un tânăr sau o tânără ajunge să-l mulțumească Lui Dumnezeu pentru lucrurile de neschimbat, el câștigă o mare victorie pentru viața și fericirea lui. După ce acceptă și este mulțumit cu ce a primit de sus, Dumnezeu îl poate susține în clădirea și dezvoltarea unei identități sociale frumoase prin caracter, educație, meserie și poziție socială. Toate acestea se clădesc pe temelia lucrurilor de neschimbat pusă de El.

Totul se reduce în esență la o relație personală și sănătoasă cu Dumnezeul care ne-a creat, care este pentru noi, pentru trupul nostru, pentru viața și fericirea noastră pe pământ, dar mai ales în veșnicie.

La final, haideți să ne prezentăm:

— Eu sunt Robert. Sunt creștin. Sunt copilul Lui Dumnezeu, născut din El și pentru El și mă îndrept spre cer. Am valoarea pe care mi-a dat-o Hristos prin moartea Sa pe cruce pentru a mă câștiga pentru totdeauna și aceasta mă face fericit.

— Tu cine ești?

Robert Ion

Identitate divină

Identitatea noastră trecută, rea “Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:1-3).

Responsabilitate — Versetele acestea descriu identitatea noastră trecută în care eram **ucii de trei mari vrăjmași**. În primul rând, umblam conform sistemului răului, “**lumea aceasta**”. În al doilea rând, eram controlați de duhul răului, “**căpetenia autorității văzduhului**”, adică Satan. În

al treilea rând, în noi se afla răul sinelui, “**poftele cărnii noastre**”. Ca atare, eram copii ai mâniei destinați judecății eterne. Trecutul nostru era marcat de păcat, care ne conducea, ne controla, ne determina purtarea și în același timp ne condamna. Identitatea noastră trecută era caracterizată de voință proprie, risipă și lipsă, întocmai ca a fiului risipitor descris în Luca 15. Eram **pierduți și morți** față de tot ceea ce era bun, iar identitatea noastră lipsită de valoare sau scop se regăsea în tot ceea ce era rău.

Identitatea noastră prezentă, excelentă

”Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață îm-

preună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)” (Efeseni 2:4-5).

Suveranitate — Versetele acestea descriu **identitatea noastră prezentă** în care **am fost eliberați de pedeapsa păcatului și suntem eliberați de puterea păcatului**. În trecut aveam trei dușmani, dar acum Dumnezeu triunic ne-a întâmpinat cu **o binecuvântare întreită: îndurare, dragoste și har**. Așa cum tatăl, menționat în capitolul 15 din Luca, i-a întins mâna fiului risipitor la final, tot astfel Dumnezeu a venit la noi, care eram pierduți și morți. În țara îndepărtată tânărul acesta nu a avut parte nici de îndurare, nici de har și nici de dragoste. Cu toate acestea, cei din casa tatălui său beneficiau de binecuvântarea relației, a resurselor, a dreptății și a bucuriei. Fiul risipitor era pierdut și mort față de toate acestea, fără ajutor și fără speranță. Orice mijloc de scăpare ținea de inima tatălui. În același fel, scăparea și salvarea noastră au venit din partea unui Dumnezeu suveran, prin harul Lui infinit. Citim aceasta: “*Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni*” (Efeseni 2:8-9).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că ne-am întors la El cu pocăință și credință, asemenea fiului risipitor. Nu aveam nimic altceva decât zdrențe, sărăcie, rușine și moarte, iar Dumnezeu nu avea nimic altceva decât bogății: **o îndurare bogată, o dragoste mare și un har salvator**. Dumnezeu este acela care acționează în suveranitate exact ca tatăl din Luca capitolul 15. În primul rând, tatăl avea ochi iubitori și **l-a văzut** pe fiul risipitor când el se afla încă departe. În al doilea rând, tatăl avea o inimă iubitoare și **a arătat compasiune**. În al treilea rând, tatăl avea o dorință aprinsă, deoarece **a alergat** către fiul său. În al patrulea rând, el avea mâini iubitoare și **a căzut pe gâtul lui** și l-a îmbrățișat. În al cincilea rând, tatăl avea buze iubitoare și **l-a sărutat** pe fiul său, oferind o dovadă minunată a identificării sale cu el, prin acest gest **punând capăt definitiv** identității trecute a fiului său în timp ce el se afla **încă în zdrențe**.

În suveranitate, de acum înainte, fiul risipitor trebuie să aibă **o nouă identitate** cu tatăl. În calitate de fiu el trebuie să fie folositor, responsabil și supus voii tatălui. În primul rând, tatăl l-a îmbrăcat cu **haina cea mai bună** a aprecierii sale. Îmbrăcat astfel, fiul era ac-

ceptat în haina aceea exact cum și noi suntem îmbrăcați cu dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. “Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). În responsabilitate, fiul risipitor trebuie să poarte această haină astfel încât să arate ca un fiu. În al doilea rând, în suveranitate, tatăl a cerut să i se pună un inel în deget. În responsabilitate, fiul trebuie să lucreze acum asemenea unui fiu căruia i s-a încredințat administrarea bunurilor tatălui său. În al treilea rând, în suveranitate, tatăl i-a pus încălțăminte în picioare. În responsabilitate, fiul trebuie să umble și să trăiască ca un fiu, nu ca un sclav. Sclavii nu purtau încălțăminte. În al patrulea rând, în suveranitate, tatăl a poruncit să fie înjunghiat vițelul îngrășat și să se pregătească o sărbătoare. În responsabilitate, fiul risipitor trebuie să se așeze la masă și să se bucure ca un fiu. Sărăcia s-a transformat în binecuvântare, iar foamea în sărbătoare și părtășie. Au început să se veselească. Trecutul fiului a fost uitat și rezolvat, iar el avea un scop și bucurie în timpul prezent. Mai era oare loc pentru îngrijorare sau îndoială? Nicidecum!

Identitatea noastră viitoare, eternă — “Ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2:7).

Eternitate și suveranitate — Versetele acestea descriu **identitatea** noastră viitoare când vom fi **eliberați de prezența păcatului. Eram** morți în **trecut. Suntem** înviați, aduși la viață și așezați în Hristos în **prezent**. Viitorul nostru va consta în cunoaștere eternă și desfătare pe măsură ce ne vom bucura de harul nemărginit și bogat al bunătății lui Dumnezeu. Ce viitor glorios, etern și **de nedescris!**

Suveranitate — “Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți **copii ai lui Dumnezeu**; și suntem. De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El. Preaiubiților, **acum** suntem **copii ai lui Dumnezeu** și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă se va arăta El, **vom fi asemenea Lui**, pentru că-L vom vedea cum este” (1 Ioan 3:1-2).

Responsabilitate — “Și oricine **are speranța aceasta în El** se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).

Amin! Vino, Doamne Isuse!

Samuel Rice

PORTRET

Pe nisipul universului Isus îmi desenează chipul.
 În dreptul ochilor, două rotocoale de fum,
 În loc de brațe, două ramuri de smochin uscate.
 Îmi face apoi inima – un ulcior spart.
 Sufletul – o piatră care nu poate fi urnită din loc de mîine.
 Îmi desenează apoi gândurile – oglinzi cu luciul stricat.
 Faptele – un stog de haine mînjite.
 Cu chipul ars de gândul morții mă prinse...
 Apoi, mâna Lui desenează alături de mine Chipul Său
 Frumos, sacru, punând orice strălucire în umbră:
 Mă privește în ochi și cu colțul hainei Sale
 Șterge de pe nisip înfățișarea mea,
 Ia un ghimpe din cununa de spini și mi-l întinde,
 Ca să mă desenez pe mine însumi
 După Chipul Său.

Autor necunoscut

Poimea

La sfârșitul celui de-al doilea război mondial milioane de oameni au fost nevoiți să-și refacă viețile. Unii au ales să emigreze în căutarea unui nou început. Ricardo Klement, un tehnician născut în Italia, s-a mutat în Argentina în anul 1950, iar familia i s-a alăturat la scurt timp după aceea. Au dus o viață liniștită și retrasă timp de 15 ani după înfrângerea Germaniei naziste de către aliați. Într-o zi, când Ricardo se întorcea acasă de la serviciu, a fost doborât la pământ pe neașteptate, imobilizat și apoi răpit de agenți ai Mossadului, serviciul secret israelian. S-a dovedit că Ricardo Klement era de fapt Adolf Eichmann, ofițerul de rang înalt însărcinat de Hitler cu organizarea "soluției finale" și exterminarea a milioane de evrei în lagăre și camere de gazare. Identitatea falsă asumată de Eichmann de-a lungul anilor a fost dezvăluită în

ințea întregii lumi, iar noul început al acestuia pe continentul sud-american s-a încheiat abrupt prin condamnarea și execuția sa.

Toți oamenii au fost creați de Dumnezeu cu o identitate unică și admirabilă. De exemplu, firmele de securitate verifică doar amprentele digitale, irisul sau forma urechilor clienților lor pentru a le proteja identitatea. Adam a fost făcut "după chipul și asemănarea lui Dumnezeu" (Geneza 1:26), însă, după căderea sa în păcat, fiul care i s-a născut era "după asemănarea sa, după chipul său". Set a moștenit trăsăturile fizice ale tatălui său, dar și păcatul înstrăinării de Dumnezeu.

Ceea ce suntem și ceea ce facem determină esența umanității noastre. Două consecințe ale îndepărtării de Creator constau în asumarea unei identități false pentru

mascarea unei crize morale și căutarea aprecierii celorlalți cu orice preț.

Mediul virtual este una dintre sferile în care ia amploare criza identității. Acțiunile mele online pot fi total separate de personalitatea mea *offline*. În timp ce afișez polițe, bunăvoință și un caracter respectabil în cotidianul banal al lumii reale, de-abia aștept să mă conectez online și să introduc parola în "device" pentru a trăi la maxim realitatea virtuală. Sunt tot eu și atunci, sau mai degrabă un avatar, un alias. Tot încercând să-mi protejiez identitatea digitală, ajung să consider adevărul relativ și moralitatea o minciună.

În navigarea mea haotică pe marea tulbure a internetului caut doze de apreciere și de fericire. Paradoxal, acestea mă mulțumesc din ce în ce mai greu. Număr obsesiv vizionările canalului meu de pe Youtube, "like-urile" de pe Facebook și Instagram la pozele editate cu grijă. Am mulți prieteni pe rețele și nu vreau să îi dezamăgesc: motiv pentru care trimit zilnic "focuri" (*snapsuri*) pe Snapchat, ca să nu fiu nevoit să o iau de la capăt a doua zi. Am început și un program riguros de sport pentru că nu mai îmi place cum arăt. Sau mai degrabă contează părerea prietenilor.

Neliniștea și îngrijorarea alimentate de evoluția evenimentelor curente mă duc cu gândul la o ca-

podoperă renumită, considerată expresia anxietății societății moderne. Conform Wikipedia, o versiune a tabloului "Țipătul" realizat de artistul Edvard Munch s-a vândut, în cadrul unei licitații, cu fabuloasa sumă de aproximativ 120 milioane de dolari. Îmi amintesc un verset din Biblie, care afirmă un lucru extraordinar: persoanele care îi aparțin lui Isus Hristos sunt capodopere, adevărate opere de artă.

"Pentru că suntem **lucrarea Sa**, creați în Hristos Isus pentru fapte bune pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2:10).

Marele Artist, Dumnezeu Însuși, m-a salvat din păcatul în care trăiam, în răzvrătire și indiferență față de El, și mi-a oferit o identitate nouă - cea de copil al lui Dumnezeu prin credința în Fiul Lui, Isus Hristos. Sunt o "poimea", o creație de valoare, semnată cu prețul imens plătit la Golgota și pentru mine. Dragostea Lui perfectă îmi alungă frica și anxietatea. Aprecierea Lui înlocuiește toate aprecierile și evaluările oamenilor. Eșecul trecutului meu a fost rezolvat definitiv, prezentul este o aventură la pas cu Dumnezeu, iar viitorul meu este sigur.

Noua mea identitate în Hristos este autentică și de o valoare inestimabilă.

Alexandru Savu

Născut de două ori

La vârsta de 18 ani am fost chemat la comisarariat pentru a fi recrutat în armata română. Așa era atunci, acum mai bine de treizeci de ani. Toți băieții la armată! Teste medicale superficiale și chestionare. Asta trebuia să facă toată lumea. Tot acest proces se termina în fața unui ofițer, care îți mai puneva câteva întrebări suplimentare. Vârsta, adresă, nume, prenume... ceva pe linia aceasta. În fața mea, la o masă, o doamnă ofițer îmi puneva întrebările de rutină.

Dintr-o dată, fără să prevăd acest lucru, a venit o întrebare la care nu mă așteptam:

— Religia?

Am simțit că cineva invadează violent un teritoriu care, în acel moment al vieții mele, era unul... nesigur și chiar tensionat. Inițial am rămas fără cuvinte. Nu mai ziceam nimic. În mintea mea începuse o mare luptă, un conflict de idei. Ce să zic? Singurul lucru de care eram sigur era faptul că religia părinților mei îmi crea foarte multe neplăceri. Mă incomoda, mi-aș fi dorit să fiu și eu ca majoritatea. Nepracticant. Așa gândeam eu atunci despre părinți: ei au o altă religie. Minoritară și nepopulară. Evident deranjată de tăcerea mea, doamna ofițer a repetat întrebarea, de data aceasta pe un ton mai ridicat. Probabil gândea că nu am auzit-o prima oară.

— Religia? Ce să scriu aici?

Înțelegând că dânsa nu era de fapt interesată de acest lucru, ci doar împlinea o formalitate, am răspuns așa cu jumătate de gură:

— Creștin după Evanghelie.

Era o minciună. Răspunsul corect era acesta: “Confuz.” Teologii spun altfel: mărturisitor nominal.

Și totuși întrebarea a rămas pentru multă vreme. Nu după mult timp Dumnezeu a fost Cel care a rezolvat și problema “religiei” mele. Într-un moment în care eu trăiam indiferent și chiar ofensator la adresa Lui, a venit după mine și, printr-o serie de evenimente, m-a condus pe genunchi în cea mai scurtă rugăciune pe care am făcut-o vreodată: “Nu mai pot!” În secunda următoare mintea mi-a fost luminată de o propoziție care rămăsese acolo din copilăria mea. O auzisem de foarte multe ori, dar până atunci nu însemnase nimic pentru mine: “Isus a murit pentru păcatele tale!” Era luna mai a anului 1996. Acea a fost ziua mea de naștere. O altă naștere, supranaturală, divină. Biblia o numește naștere din nou. Atunci am căpătat o altă identitate. Am înțeles mai târziu acest lucru, că acum nu mai

Născut de două ori

sunt în Adam, ci în Hristos. Adică sunt primit și acceptat de Dumnezeu exact așa cum este primit și acceptat Hristos!

Astăzi le spun celor care mă întreabă ce religie am, că eu nu am o religie, ci o relație. Relația aceasta este cu o Persoană care nu numai că a murit pentru mine, dar este și permanent cu mine și mă conduce spre glorie. Scriu aceste rânduri și mă uit pe geam. Sunt la Craiova, orașul unde m-am născut de două ori, iar afară este o dimineață superbă de primăvară. Anotimpul meu favorit. Anotimpul învierii naturii dar, pentru mine personal, nu doar atât. Anotimpul învierii mele cu Hristos. Exact așa cum a scris fratele Pavel:

“Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Emanuel Munteanu

Încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.

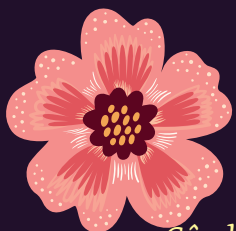

Regulamentul concursului dotat cu premii este disponibil online pe site-ul www.clickbible.org, iar răspunsurile se trimit la adresa de email pearipidevultur@gmail.com în perioada 15 iunie - 15 iulie 2021.

1. Cine a fost ucis de un vânt puternic în timpul unei mese?

2. Cine a încercat să-și omoare fiul în timpul unei mese?

3. Care lider a auzit prezicerea victoriei sale prin visul unui inamic?

4. Care este prima ghi-citoare din Biblie?

5. Când au făcut greva foamei 40 bărbați pentru a comite o crimă?

6. Care copil a primit un nume pentru a comemora pierderea gloriei lui Israel?

7. Cărui rege i-a fost atârnat corpul pe un perete al orașului?

8. Care rege a construit în Ierusalim un sistem de instalații pentru transportul apei?

9. Cine a fost surprins citind Biblia cu voce tare?

10. Cine sunt cei trei împărați care au suferit de insomnie?

Al doilea Om

“Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual; cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer” (1 Corinteni 15:46,47).

ca al doilea om, Hristos, să fie centrul. Acum Dumnezeu Îi atrage pe oameni la El și îi asociază cu El.

Următoarele gânduri ar trebui să clarifice lucrurile acestea.

Cine a fost "cel dintâi om"?

În acest verset privim cerurile deschise și Îl vedem acolo pe Hristos ca "al doilea om". Felul de a lucra al lui Dumnezeu cu ființele umane poate fi practic rezumat prin lucrarea Sa cu doi oameni: "cel dintâi om" și "al doilea om":

La început, Adam a fost "cel dintâi om". Așa și este scris: "Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu" (1 Corinteni 15:45), adică personalitatea istorică, omul creat de Dumnezeu conform Geneza 1 și 2.

- Timp de aproximativ 4.000 de ani cel dintâi om a fost în centru. El a fost testat în toate modurile imaginabile - și a eșuat complet.
- De atunci, Dumnezeu a făcut

Noul Testament folosește expresia la modul general, de asemenea, pentru a desemna un gen sau o clasă: "cel dintâi om este din

pământ, făcut din țărână”. Acest lucru a fost valabil mai ales pentru Adam, dar într-un sens mai larg este valabil pentru toți oamenii, toți descendenții lui Adam. Se consideră că oamenii au fost luați din țărână și ”se vor întoarce în țărână” (cf. Psalm 90:3). Toți oamenii (cu o singură excepție) care au trăit de la Adam încoace sunt de tipul ”celui dintâi om”.

Cine este ”al doilea Om”?

Singura excepție este Hristos. El este ”al doilea om”, nu luat din țărână, ci venit din cer: ”Cel dintâi om este din pământ, din țărână; al doilea om este din cer” (1 Corinteni 15:47).

Într-un anumit sens, Hristos a fost dintotdeauna al doilea om, din cer, de pe vremea întrupării Sale. Dar El este numit ”al doilea om” numai după învierea și înălțarea Sa. Doar atunci Dumnezeu l-a dat locul de cinste la dreapta Sa. Acum *cel dintâi om* nu se mai află în centrul evenimentelor și atenției, ci *al doilea om*. Dumnezeu se referă la Acela pe care L-a făcut ”Domn și Hristos” (Fapte 2:36). Aceasta înseamnă că titlul ”al doilea om”, corect vorbind, se referă la Hristos, care este la dreapta lui Dumnezeu după ce a împlinit lucrarea de răscumpărare.

Cel dintâi om a fost pus la încercare — timp de aproximativ 4.000 de ani!

Dumnezeu l-a testat pe cel dintâi om de-a lungul dispensațiilor în toate modurile posibile: printr-o poruncă, prin conștiință, printr-o guvernare desemnată, printr-o lege, etc. El a dat o preoție, a numit împărați și a trimis profeți, dar omul a eșuat mereu. Eșecul a culminat în respingerea lui Hristos. Vedeți cât de definitiv a eșuat cel dintâi om:

- Omul l-a răstignit pe ”Domnul gloriei” (1 Corinteni 2:8). În consecință, el a dat locul cel mai de rușine și ocară Aceluia căruia îi aparține toată gloria, Cel în care ”locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9).
- Omul l-a respins pe Mesia cel promis, Regele - singurul care ar fi putut aduce pace, prosperitate și dreptate. Aceasta trebuie să ducă la judecata lui Dumnezeu (Matei 21:33-46).
- Omul l-a respins pe Fiul, revelația deplină a Tatălui. Acest păcat întrece toate celelalte păcate (Ioan 15:22,24).

Acesta a fost apogeul nebuniei, al rebeliunii și al răutății. Acum Dumnezeu nu-l mai testează pe cel

dintâi om. El începe noua creație. Hristos, ca Cel Înviat, este începutul acestei noi creații: ”care este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți” (Coloseni 1:18). Iar toți cei care cred în El aparțin deja acestei noi creații (2 Corinteni 5:17).

Un nou centru

Hristos cel înviat, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, este acum noul centru. Ca al doilea om, el este centrul atenției, nu cel dintâi om. Ce înseamnă acest lucru pentru scopul lui Dumnezeu cu oamenii de pe pământ? În loc să-i testeze mai departe, El îi asociază pe credincioși cu cel de-al doilea om: ”Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești; și, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Cor. 15:48,49).

O succesiune

Primul om este pus deoparte (Dumnezeu salvează încă oameni în mod individual, desigur, dar Dumnezeu l-a găsit pe primul om ca fiind vinovat și incorigibil). Încercarea primului om ca atare s-a încheiat. Este remarcabil faptul că sensul textului indică în mod explicit o succesiune (nu un proces concomitent): ”Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel

spiritual;” (v. 46). Următorul verset arată apoi că ”cel natural” se referă la cel dintâi om, iar ”cel spiritual” la al doilea om: ”cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer.”

Al doilea om este noul centru. Dumnezeu arată, ca să spunem așa, către El ca omul planului Său (cf. Isaia 46:11), iar cel dintâi om a fost pus deoparte definitiv prin El.

Cerul deschis oamenilor

Prin El, intrarea oamenilor în glorie devine o realitate. El a fost primul care a intrat, ca om, în glorie. Apoi a creat un loc pentru ”un om în Hristos” în al treilea cer! (2 Corinteni 12:2). Acest lucru nu a fost dintotdeauna astfel. Psalmul 115 afirmă: ”Dar Dumnezeul nostru este în ceruri... Cerurile sunt cerurile Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor” (v. 3,16). Așa a fost dintotdeauna: Dumnezeu în ceruri și oamenii pe pământ. Dar Hristos a venit pe pământ pentru a deschide cerul — pentru oameni! Și El nu numai că l-a deschis, ci a și intrat deja acolo!

În El, care este al doilea om, ”omul în cer” a devenit o realitate.

Michael Hardt

Adevărata viață

În urmă cu șase ani mă aflu la un centru sportiv de recuperare împreună cu un coleg de serviciu. Acolo am cunoscut un domn care avea 74 de ani, era bine îngrijit și nu-și arăta vârsta. Din discuțiile purtate cu dumnealui am aflat că lucrase în cea mai mare parte a vieții ca inginer la metrou în orașul New York din S.U.A. Ajuns acum la pensie, tot ce făcea era să călătorească în toată lumea. Ne-a spus, printre altele, că în America există un sistem de sănătate foarte bine pus la punct și că medicii de acolo fac toate eforturile să mențină calitatea și durata vieții oamenilor.

Mi-am făcut curaj să-i spun că viața noastră se va termina, oricât de mult și-ar dori cineva să-și prelungească zilele. Apoi l-am întrebat ce crede că se va întâmpla cu dânsul după moarte. Nu a răspuns nimic concret, iar faptul că am avut răbdare să-l ascultăm mai înainte l-a determinat să mă asculte și dumnealui pe mine. Erau probabil lucruri pe care le mai auzise...

Am început să-i vorbesc despre veșnicie, despre sufletele noastre, care sunt nemuritoare, despre faptul că orice om este păcătos și are nevoie de Domnul Isus ca Mântuitor. Am menționat că veșnicia va fi un loc de chin pentru orice om care nu se recunoaște ca fiind păcătos față de Dumnezeu și nu crede cu adevărat în moartea pe cruce și învierea

Fiului Său, indiferent cât de mare sau de mic ar fi în lumea aceasta.

La final, domnul în vârstă a dorit să știe cu ce ne ocupăm. L-am rugat să-și dea cu părerea despre meseria noastră, iar dumnealui ne-a spus că suntem preoți. Probabil a ajuns la această concluzie datorită subiectului discuției și a bărbii colegului meu. Îmi amintesc și acum zâmbetul colegului la auzul părerii respective.

L-am spus că suntem polițiști. A rămas uimit, fiindcă nu se aștepta deloc la acest lucru și mi-a zis că, în timpul comunismului, nu aș fi rămas nici măcar o zi în această meserie dacă aș fi vorbit cuiva despre Isus Hristos. L-am explicat că, indiferent de pregătirea unui polițist, a unui militar, a unui medic sau inginer... toți trebuie să se identifice cu Cel care a murit pe cruce, fiindcă sunt păcătoși.

Dragul meu, Îl cunoști tu pe Domnul Isus ca Mântuitor? Nu te sprijini pe ceea ce ești sau faci!

Dacă ești credincios, nu te rușina să te identifice cu El, deoarece nu se știe niciodată cine are nevoie de un cuvânt de salvare.

“Dar vă spun: Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Fiul Omului îl va mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu”. (Luca 12:8)